

ZALECENIA

ZALECENIE KOMISJI (UE) 2022/822

z dnia 18 maja 2022 r.

w sprawie przyspieszenia procedur wydawania zezwoleń na projekty dotyczące energii odnawialnej oraz ułatwienia zawierania umów zakupu energii elektrycznej

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 292,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Energia odnawialna leży u podstaw transformacji w kierunku czystej energii, niezbędnej do osiągnięcia celów Europejskiego Zielonego Ładu, zapewnienia przystępności cenowej energii oraz zmniejszenia zależności Unii od paliw kopalnych i importu energii.
- (2) Energia odnawialna przynosi obywatelom Unii wielorakie korzyści: odgrywa rolę w staraniach na rzecz przeciwdziałania zmianie klimatu, pozwala chronić środowisko, wiąże się ze wzrostem gospodarczym i tworzeniem miejsc pracy, a także pozwala Unii odgrywać wiodącą rolę w technologii i przemyśle oraz sprawia, że gospodarka Unii jest bardziej odporna.
- (3) Sektor energetyczny odpowiada za ponad 75 % całkowitej emisji gazów cieplarnianych w Unii. Przyspieszenie produkcji energii dzięki rozwojowi i wprowadzaniu instalacji energii odnawialnej ma zatem zasadnicze znaczenie dla osiągnięcia przez Unię celu w zakresie energii odnawialnej na 2030 r. oraz przyczynia się do osiągnięcia unijnego celu na 2030 r. w zakresie redukcji emisji gazów cieplarnianych o co najmniej 55 % zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/1119 ⁽¹⁾.
- (4) Szybkie zwiększenie udziału energii odnawialnej ma zasadnicze znaczenie dla rozwiązania problemu wysokich cen energii. Zmniejszone koszty stałe i niemal zerowe koszty zmienne energii odnawialnej oznaczają, że koszty energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych są bardziej stabilne i niższe niż koszty paliw kopalnych. Szybsze wdrażanie odnawialnych źródeł energii sprawi, że Unia stanie się mniej zależna od paliw kopalnych – głównie importowanych.
- (5) Jak stwierdzono w komunikacie „REPowerEU: Wspólne europejskie działania w kierunku bezpiecznej i zrównoważonej energii po przystępnej cenie” („komunikat REPowerEU”) ⁽²⁾, szybkie zwiększenie wykorzystania energii odnawialnej ma zasadnicze znaczenie dla zmniejszenia zależności Unii od paliw kopalnych i stopniowego odchodzenia od zużycia rosyjskiego gazu. Plan REPowerEU zawiera środki ukierunkowane na ten cel, podobnie jak europejski semestr, w ramach którego proponowane są zalecenia dla poszczególnych krajów dotyczące wydawania zezwoleń i dostosowane do sytuacji poszczególnych państw członkowskich.
- (6) W komunikacie REPowerEU wprowadzono również inicjatywę dotyczącą przyspieszenia wykorzystania wodoru, obejmującą podwojenie celów w zakresie wodoru odnawialnego na 2030 r., aby zmniejszyć zewnętrzną zależność Unii od przywozu paliw kopalnych. Aby wyprodukować 10 mln ton wodoru odnawialnego, Unia będzie potrzebować dodatkowych mocy wytwórczych energii odnawialnej wynoszących 80 GW do 2030 r.
- (7) Projekty dotyczące energii odnawialnej zasadniczo wymagają uzyskania pozwolenia, aby można było prowadzić zamierzoną działalność. Procedury wydawania zezwoleń pomagają zapewnić bezpieczeństwo i pewność realizacji projektów. Złożoność, różnorodność i zbyt długi czas trwania tych procedur stanowią jednak poważną przeszkodę w szybkim i koniecznym wprowadzeniu energii odnawialnej oraz w osiągnięciu bezpiecznego i zrównoważonego unijnego systemu energetycznego po przystępnej cenie.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/1119 z dnia 30 czerwca 2021 r. w sprawie ustanowienia ram na potrzeby osiągnięcia neutralności klimatycznej i zmiany rozporządzeń (WE) nr 401/2009 i (UE) 2018/1999 (Europejskie prawo o klimacie) (Dz.U. L 243 z 9.7.2021, s. 1).

⁽²⁾ Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady Europejskiej, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów, REPowerEU: Wspólne europejskie działania w kierunku bezpiecznej i zrównoważonej energii po przystępnej cenie, COM(2022) 108 final.

- (8) Opóźnienia w obsłudze pozwoleń na projekty zagrażają terminowej realizacji celów w dziedzinie energii i klimatu oraz skutkują wzrostem kosztów projektów niezbędnych do ich osiągnięcia. Opóźnienia mogą także prowadzić do instalowania mniej wydajnych instalacji energii odnawialnej ze względu na dynamiczne innowacje.
- (9) Bariery te określono już w dyrektywie 2001/77/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽³⁾, w której zobowiązano państwa członkowskie do oceny procedur wydawania zezwoleń w celu zmniejszenia barier regulacyjnych i pozaregulacyjnych utrudniających wytwarzanie energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych. W dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE ⁽⁴⁾ wprowadzono wymogi dotyczące uproszczenia procedur administracyjnych dla podmiotów działających w sektorze energii odnawialnej. W dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/2001 ⁽⁵⁾ zaostrzono te wymogi. Ich pełna i szybka transpozycja przez wszystkie państwa członkowskie w znacznym stopniu przyczynia się do skrócenia procedur administracyjnych i jest najbardziej priorytetową i pilną kwestią.
- (10) Komisja wspiera państwa członkowskie za pośrednictwem Instrumentu Wsparcia Technicznego ⁽⁶⁾, zapewniając dostosowaną do potrzeb wiedzę fachową przy opracowywaniu i wdrażaniu reform, w tym reform na rzecz uproszczenia zasad dotyczących procedur wydawania pozwoleń i zezwoleń na projekty dotyczące energii odnawialnej oraz na rzecz stosowania umów zakupu energii elektrycznej przez przedsiębiorstwa w odniesieniu do energii odnawialnej. Wsparcie techniczne obejmuje przykładowo zwiększanie zdolności administracyjnych, harmonizację ram legislacyjnych oraz wymianę odpowiednich najlepszych praktyk.
- (11) Terminy w procedurze wydawania zezwoleń ustanowione w dyrektywie (UE) 2018/2001 stosuje się bez uszczerbku dla obowiązków wyływających z mającego zastosowanie prawa Unii w dziedzinie środowiska oraz dla odwołań sądowych, środków zaskarżenia i innych postępowań przed sądem lub trybunałem oraz alternatywnych mechanizmów rozstrzygania sporów, w tym postępowań skargowych, pozasądowych odwołań i środków zaskarżenia; terminy te mogą być przedłużone na okres trwania takich procedur.
- (12) Brak akceptacji społecznej dla projektów dotyczących energii odnawialnej stanowi kolejną istotną barierę dla ich realizacji w wielu państwach członkowskich. Aby temu zaradzić, należy uwzględnić potrzeby i punkt widzenia obywateli oraz zainteresowanych grup społecznych na wszystkich etapach opracowywania projektów dotyczących energii odnawialnej – od opracowania polityki po planowanie przestrzenne i rozwój projektu – oraz zachęcać do stosowania dobrych praktyk w celu zapewnienia sprawiedliwego rozłożenia poszczególnych skutków instalacji wśród społeczności lokalnej.
- (13) Większość barier związanych z wydawaniem zezwoleń na projekty dotyczące energii odnawialnej i powiązaną infrastrukturę sieci, a także dobrych praktyk służących ich przewyższeniu, określono na poziomie państw członkowskich.
- (14) Bariery administracyjne zyskały na znaczeniu ze względu na poprawę sytuacji pod względem innych barier, takich jak koszty technologii, które w ciągu ostatnich dziesięciu lat znacznie się zmniejszyły, lub kwestie finansowania, złagodzone dzięki obniżeniu kosztów i rosnącej liczbie umów zakupu energii elektrycznej przez przedsiębiorstwa w odniesieniu do energii odnawialnej.
- (15) W niniejszym zaleceniu odniesiono się do tych problemów i wezwano do znalezienia rozwiązań w obrębie istniejących ram prawnych. Pozostaje ono bez uszczerbku dla prawa Unii, w szczególności w dziedzinie energii i środowiska, oraz dla wynikających z niego zobowiązań. Ponadto pozostaje bez uszczerbku dla unijnych reguł konkurencji, w szczególności art. 101, 102 i 106 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, oraz praktyki decyzyjnej Komisji w zakresie egzekwowania unijnych reguł konkurencji.
- (16) Wraz z niniejszym zaleceniem przyjęto wniosek ustawodawczy mający na celu zmianę i wzmocnienie przepisów dyrektywy (UE) 2018/2001 dotyczących procedur administracyjnych. Ponieważ przyspieszenie wdrażania projektów dotyczących energii odnawialnej jest sprawą pilną, państwa członkowskie powinny jak najszybciej zacząć określać odpowiednie obszary lądowe i morskie oraz przygotować plany dotyczące szczególnie odpowiednich obszarów („obszary docelowe pod względem odnawialnych źródeł energii”), zgodnie z art. 15b wniosku dotyczącego zmiany dyrektywy (UE) 2018/2001 w sprawie wydawania zezwoleń.

⁽³⁾ Dyrektywa 2001/77/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 września 2001 r. w sprawie wspierania produkcji na rynku wewnętrznym energii elektrycznej wytwarzanej ze źródeł odnawialnych (Dz.U. L 283 z 27.10.2001, s. 33).

⁽⁴⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniająca i w następstwie uchylająca dyrektywy 2001/77/WE oraz 2003/30/WE (Dz.U. L 140 z 5.6.2009, s. 16).

⁽⁵⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/2001 z dnia 11 grudnia 2018 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych (Dz.U. L 328 z 21.12.2018, s. 82).

⁽⁶⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/240 z dnia 10 lutego 2021 r. ustanawiające Instrument Wsparcia Technicznego (Dz.U. L 57 z 18.2.2021, s. 1).

- (17) Planowanie przestrzenne obszarów morskich stanowi kluczowe narzędzie służące do określania przyszłych obszarów wdrażania rozwiązań w zakresie energii odnawialnej, a także do ułatwiania wielorakiego wykorzystania przestrzeni morskiej, w tym zachowania i ochrony środowiska morskiego. W dyrektywie w sprawie planowania przestrzennego obszarów morskich ⁽⁷⁾ zobowiązano państwa członkowskie do przyjęcia krajowych planów zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich do 31 marca 2021 r. Komisja wzywa państwa członkowskie, które jeszcze nie wdrożyły w pełni dyrektywy w sprawie planowania przestrzennego obszarów morskich, do opracowania i przyjęcia planów krajowych ⁽⁸⁾.
- (18) Bariery wynikające z procedur wydawania zezwoleń mogą również wpłynąć na przyszłe wdrażanie innowacyjnych technologii dekarbonizacji niezbędnych do osiągnięcia neutralności klimatycznej. Ustanowienie piaskownic regulacyjnych, czyli testowanie w rzeczywistym środowisku innowacyjnych technologii, produktów, usług lub podejść, które nie są w pełni zgodne z istniejącymi ramami prawnymi i regulacyjnymi, mogłoby wspierać innowacje i ułatwić późniejsze dostosowanie do nich otoczenia regulacyjnego.
- (19) Rozwój projektów dotyczących energii odnawialnej częściowo lub w pełni finansowanych za pośrednictwem umów zakupu przez przedsiębiorstwa przyczyni się do szybszego upowszechnienia energii odnawialnej. Umowy zakupu przez przedsiębiorstwa przynoszą również bezpośrednie korzyści odbiorcom końcowym, m.in. dzięki temu, że zapewniają konkurencyjną i przewidywalną cenę energii oraz przyczyniają się do realizacji programu społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw w Unii.
- (20) Pomimo corocznego wzrostu liczby umów zakupu przez przedsiębiorstwa w ciągu ostatnich pięciu lat odsetek projektów dotyczących energii odnawialnej finansowanych bezpośrednio przez przedsiębiorstwa będące odbiorcami wynosi zaledwie 15–20 % rocznego rynku. Wykorzystanie umów zakupu przez przedsiębiorstwa jest również ograniczone głównie do niektórych państw członkowskich, do energii elektrycznej jako nośnika energii oraz do dużych wielonarodowych przedsiębiorstw zorientowanych na konsumentów.
- (21) Wraz z niniejszym zaleceniem Komisja udostępnia skonsolidowane cyfrowo zbiory danych dotyczące szerokiego zakresu istotnych czynników energetycznych i środowiskowych za pośrednictwem Laboratorium Geografii Energetycznej i Przemysłowej ⁽⁹⁾ (EIGL), aby pomóc państwom członkowskim w określeniu obszarów docelowych pod względem odnawialnych źródeł energii, na których można szybko wdrażać nowe projekty dotyczące energii odnawialnej. Komisja zamierza dalej rozwijać to narzędzie do mapowania przez włączenie dodatkowych zbiorów danych i powiązanie go z cyfrowymi narzędziami planowania przestrzennego państw członkowskich,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ZALECENIE:

DEFINICJA

1. Do celów niniejszego zalecenia i towarzyszących mu wytycznych przez projekty dotyczące energii odnawialnej rozumie się zakłady produkcyjne wytwarzające energię odnawialną zgodnie z definicją zawartą w dyrektywie w sprawie energii odnawialnej (w tym w postaci wodoru odnawialnego), a także aktywa niezbędne do podłączenia ich do sieci oraz magazynowania wytworzonej energii.

SZYBSZE I KRÓTSZE PROCEDURY

2. Państwa członkowskie powinny zadbać o to, aby planowanie, budowa i eksploatacja zakładów wytwarzających energię ze źródeł odnawialnych, ich przyłączenie do sieci elektroenergetycznej, gazowej i ciepłowniczej oraz sama sieć i magazyny energii kwalifikowały się do stosowania najkorzystniejszych dostępnych procedur planowania i wydawania zezwoleń oraz aby przyjęto, że leżą one w nadrzędnym interesie publicznym i w interesie bezpieczeństwa publicznego z uwagi na wniosek ustawodawczy w sprawie zmiany i zaostrzenia przepisów dyrektywy (UE) 2018/2001 dotyczących procedur administracyjnych oraz bez uszczerbku dla prawa Unii.
3. Państwa członkowskie powinny ustanowić jasno określone, przyspieszone i możliwie jak najkrótsze terminy w odniesieniu do wszystkich etapów wymaganych do wydawania zezwoleń na budowę i eksploatację projektów dotyczących energii odnawialnej oraz określić przypadki i okoliczności, w których można przedłużyć takie terminy. Państwa człon-

⁽⁷⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/89/UE z dnia 23 lipca 2014 r. ustanawiająca ramy planowania przestrzennego obszarów morskich (Dz.U. L 257 z 28.8.2014, s. 135).

⁽⁸⁾ Por. sprawozdanie Komisji z postępów we wdrażaniu dyrektywy ustanawiającej ramy planowania przestrzennego obszarów morskich, COM(2022) 185 z dnia 3 maja 2022 r.

⁽⁹⁾ <https://energy-industry-geolab.jrc.ec.europa.eu/>

kowskie powinny ustalić wiążące maksymalne terminy w odniesieniu do wszystkich istotnych etapów procedury oceny oddziaływania na środowisko. Czas trwania procedur wydawania zezwoleń na instalację urządzeń wykorzystujących energię słoneczną w sztucznych konstrukcjach powinien być ograniczony do maksymalnie trzech miesięcy.

4. Państwa członkowskie powinny ustalić ramy czasowe i ustanowić szczegółowe przepisy proceduralne w celu zapewnienia skuteczności postępowań sądowych związanych z dostępem do wymiaru sprawiedliwości w przypadku projektów dotyczących energii odnawialnej.
5. Państwa członkowskie powinny stworzyć jeden ujednolicony proces składania wniosków w ramach całego administracyjnego procesu składania wniosków o zezwolenie i wydawania zezwoleń. Jednoczesne wnioski należy traktować priorytetowo w stosunku do kolejnych wniosków, jeżeli wymagane są różne pozwolenia, w tym na powiązane projekty sieci.
6. Państwa członkowskie powinny zezwolić wnioskodawcom na aktualizację specyfikacji technologicznych ich projektów w okresie między złożeniem wniosku o zezwolenie a rozpoczęciem budowy projektów, aby ułatwić wprowadzanie innowacyjnych technologii.
7. Wdrażając niniejsze zalecenia, państwa członkowskie powinny korzystać z praktyk opisanych w rozdziale I, sekcja 2 wytycznych zawartych w załączniku do niniejszego zalecenia.

UŁATWIANIE UDZIAŁU OBYWATELI I SPOŁECZNOŚCI

8. Państwa członkowskie powinny motywować obywateli, również z gospodarstw domowych o niskich i średnich dochodach, oraz społeczności energetyczne do udziału w projektach dotyczących energii odnawialnej, a także podejmować działania zachęcające do przenoszenia korzyści z transformacji energetycznej na społeczności lokalne, co prowadzi do zwiększenia akceptacji społecznej i zaangażowania społecznego.
9. Państwa członkowskie powinny wdrożyć uproszczone procedury wydawania zezwoleń dla społeczności energetycznych działających w zakresie energii odnawialnej, w tym na przyłączanie do sieci zakładów będących własnością społeczności, oraz ograniczyć do minimum procedury i wymogi dotyczące licencjonowania produkcji, w tym dla producentów energii odnawialnej.
10. Wdrażając niniejsze zalecenia, państwa członkowskie powinny korzystać z praktyk opisanych w rozdziale I, sekcja 5 lit. c) i sekcja 6 lit. a) wytycznych zawartych w załączniku do niniejszego zalecenia.

POPRAWA KOORDYNACJI WEWNĘTRZNEJ

11. Państwa członkowskie powinny zapewnić usprawnienie i skuteczną koordynację między szczeblem krajowym, regionalnym i gminnym w zakresie ról i obowiązków właściwych organów, a także obowiązującego prawodawstwa, obowiązujących przepisów i procedur w zakresie wydawania pozwoleń na projekty dotyczące energii odnawialnej.
12. Państwa członkowskie powinny zaprojektować punkt kompleksowej obsługi w zakresie wydawania zezwoleń na projekty dotyczące energii odnawialnej wymaganych w dyrektywie (UE) 2018/2001 w taki sposób, aby ograniczyć liczbę zaangażowanych organów do niezbędnego minimum i zmaksymalizować efektywność, uwzględniając zasoby publiczne i korzyści wynikające z koncentracji wiedzy fachowej w zakresie technologii, środowiska i prawa.
13. Państwa członkowskie powinny wprowadzić takie zasady, aby zgodnie z nimi brak odpowiedzi od właściwego organu lub właściwych organów w ustalonych terminach skutkowało przyjęciem danego wniosku na odpowiednim etapie procedury wydawania zezwoleń na projekty dotyczące energii odnawialnej (tzw. „milcząca aprobata administracji”), chyba że ich odpowiedź jest wymagana na podstawie przepisów unijnych lub krajowych.
14. Wdrażając niniejsze zalecenia, państwa członkowskie powinny korzystać z praktyk opisanych w rozdziale I, sekcja 3 wytycznych zawartych w załączniku do niniejszego zalecenia.

JASNE I CYFROWE PROCEDURY

15. Państwa członkowskie powinny przekazywać wnioskodawcom jasne, kompletne i przejrzyste informacje na temat wszystkich wymogów i etapów procedury, w tym procedur składania skarg, na początku procedury wydawania zezwoleń na projekty dotyczące energii odnawialnej.
16. Państwa członkowskie powinny wprowadzić w pełni cyfrowe procedury wydawania zezwoleń oraz komunikację elektroniczną, aby wyeliminować korzystanie z papieru. Podmiotom realizującym projekty istotne informacje należy udostępniać centralnie, w ramach internetowego podręcznika procedur, zawierającego wzory wniosków, badania i dane środowiskowe, a także informacje o możliwościach udziału społeczeństwa i opłatach administracyjnych.
17. Wdrażając niniejsze zalecenia, państwa członkowskie powinny korzystać z praktyk opisanych w rozdziale I, sekcja 3 wytycznych zawartych w załączniku do niniejszego zalecenia.

WYSTARCZAJĄCE ZASOBY LUDZKIE I UMIEJĘTNOŚCI

18. Państwa członkowskie powinny zapewnić swoim organom wydającym zezwolenia i organom ds. oceny oddziaływania na środowisko wystarczający i adekwatny personel, dysponujący odpowiednimi umiejętnościami i kwalifikacjami.
19. Państwa członkowskie powinny wykorzystywać dostępne możliwości finansowania unijnego i krajowego w celu podnoszenia i zmiany kwalifikacji, w szczególności na szczeblu regionalnym i lokalnym, oraz rozważyć utworzenie sojuszu na rzecz współpracy sektorowej w zakresie umiejętności, co pozwoliłoby zaradzić niedoborowi kwalifikacji pracowników zajmujących się procedurami wydawania zezwoleń i ocenami oddziaływania na środowisko.
20. Wdrażając niniejsze zalecenia, państwa członkowskie powinny korzystać z praktyk opisanych w rozdziale I, sekcja 4 wytycznych zawartych w załączniku do niniejszego zalecenia.

LEPSZE OKREŚLANIE I PLANOWANIE LOKALIZACJI PROJEKTÓW

21. Państwa członkowskie powinny szybko określać odpowiednie obszary lądowe i morskie na potrzeby projektów dotyczących energii odnawialnej zgodnie ze swoimi krajowymi planami w dziedzinie energii i klimatu oraz wkładami w realizację zmienionego celu w zakresie energii odnawialnej na 2030 r. W ramach tego procesu mapowania należy wyznaczyć ograniczone i jasno określone obszary, które są szczególnie odpowiednie do rozwoju energii odnawialnej (obszary docelowe pod względem odnawialnych źródeł energii), przy czym należy w największym możliwym stopniu unikać obszarów wartościowych pod względem środowiskowym i traktować priorytetowo m.in. tereny zdegradowane nienadające się do wykorzystania w rolnictwie. W tym celu zachęca się państwa członkowskie do korzystania z uaktualnionych zbiorów danych dostępnych w Laboratorium Geografii Energetycznej i Przemysłowej ⁽¹⁰⁾ („EIGL”).
22. Państwa członkowskie powinny ograniczyć do niezbędnego minimum „strefy wykluczenia”, w których nie można rozwijać energii odnawialnej. Powinny one przekazywać jasne i przejrzyste informacje wraz z uzasadnieniem na temat ograniczeń związanych z odległością od budynków mieszkalnych oraz stref wojskowych lub stref lotnictwa cywilnego. Ograniczenia powinny być oparte na dowodach i opracowane w taki sposób, aby spełniały zamierzony cel, a jednocześnie pozwalały zmaksymalizować dostępność przestrzeni do rozwoju projektów, przy uwzględnieniu innych ograniczeń w zakresie planowania przestrzennego.
23. Państwa członkowskie powinny uprościć wymogi dotyczące oceny oddziaływania na środowisko w odniesieniu do projektów dotyczących energii odnawialnej w stopniu, w jakim jest to możliwe z prawnego punktu widzenia, stosując dostępne wytyczne techniczne dotyczące pogodzenia upowszechniania energii odnawialnej z innymi przepisami w zakresie ochrony środowiska oraz łącząc ocenę oddziaływania na środowisko z innymi stosownymi ocenami środowiskowymi w ramach wspólnej procedury. Państwa członkowskie powinny stosować ustalanie zakresu ⁽¹¹⁾ w sposób systematyczny lub uczynić je obowiązkowym w celu poprawy jakości procesu oceny oddziaływania na środowisko.

⁽¹⁰⁾ <https://ec.europa.eu/energy-industry-geography-lab>

⁽¹¹⁾ Ustalenie zakresu oznacza wydanie opinii na temat zakresu i poziomu szczegółowości informacji o środowisku, które mają być przedstawione w formie raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko.

24. Państwa członkowskie powinny dopilnować, aby zabijanie lub niepokojenie pojedynczych osobników dzikiego ptactwa i gatunków chronionych na podstawie dyrektywy Rady 92/43/EWG ⁽¹²⁾ nie stanowiło przeszkody w realizacji projektów dotyczących energii odnawialnej poprzez wprowadzenie wymogu, aby w takie projekty obejmowały, w stosownych przypadkach, środki łagodzące w celu skutecznego zapobiegania, na ile to możliwe, zabijaniu lub niepokojeniu, poprzez monitorowanie ich skuteczności oraz, w świetle informacji uzyskanych w wyniku monitorowania, wdrażanie dalszych środków, jeżeli jest to konieczne do wyeliminowania znaczącego negatywnego wpływu na populację danych gatunków. Jeżeli tak się stanie, przypadkowe zabicie lub niepokojenie pojedynczych osobników nie powinno być uznawane za celowe, a zatem nie powinno podlegać art. 12 ust. 1 dyrektywy 92/43/EWG ani art. 5 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/147/WE ⁽¹³⁾.
25. Państwa członkowskie powinny sprzyjać angażowaniu społeczeństwa na wczesnym etapie w celu określenia planów przestrzennych, promować wielorakie wykorzystanie terenów i przejrzyste precyzować, gdzie i w jaki sposób można budować lub instalować projekty dotyczące energii odnawialnej, w tym małe instalacje na szczeblu gminnym. Państwa członkowskie powinny dążyć do skoordynowanego planowania sieci i mocy wytwórczych energii odnawialnej na wszystkich poziomach, również w kontekście współpracy regionalnej.
26. Wdrażając niniejsze zalecenia, państwa członkowskie powinny korzystać z praktyk opisanych w rozdziale I, sekcja 5 wyciecznych zawartych w załączniku do niniejszego zalecenia.

ŁATWIEJSZE PRZYŁĄCZENIE DO SIECI

27. Państwa członkowskie powinny wdrożyć długoterminowe planowanie sieci i inwestycje zgodne z planowanym zwiększeniem zdolności produkcyjnych energii odnawialnej, z uwzględnieniem przyszłego zapotrzebowania i celu neutralności klimatycznej.
28. Państwa członkowskie powinny ustanowić uproszczone procedury rozbudowy istniejących elektrowni, w tym uproszczone procedury ocen oddziaływania na środowisko, oraz przyjąć prostą procedurę notyfikacyjną o przyłączeniach do sieci w przypadkach, gdy nie przewiduje się wystąpienia znaczących niekorzystnych skutków środowiskowych lub społecznych.
29. Państwa członkowskie powinny dopilnować, aby operatorzy systemów: (i) stosowali przejrzystą i cyfrową procedurę w odniesieniu do wniosków o przyłączenie do sieci; (ii) dostarczali informacji na temat zdolności przesyłowych sieci; oraz (iii) optymalizowali wykorzystanie zdolności przesyłowych sieci poprzez umożliwienie ich wykorzystania przez elektrownie łączące wiele uzupełniających się technologii.
30. Państwa członkowskie powinny zapewnić pewność prawa w zakresie zmiany przeznaczenia gazociągów na potrzeby wodoru poprzez jasne określenie, jakie pozwolenia będą wymagane, oraz umożliwienie zachowania dotychczasowych pozwoleń.
31. Wdrażając niniejsze zalecenia, państwa członkowskie powinny korzystać z praktyk opisanych w rozdziale I, sekcja 6 wyciecznych zawartych w załączniku do niniejszego zalecenia.

PROJEKTY INNOWACYJNE

32. Zachęca się państwa członkowskie do wprowadzenia piaskownic regulacyjnych w celu przyznawania ukierunkowanych zwolnień z krajowych, regionalnych lub lokalnych ram ustawodawczych lub regulacyjnych dla innowacyjnych technologii, produktów, usług lub podejść, aby ułatwić udzielanie zezwoleń wspierających wdrażanie i integrację systemową energii odnawialnej, magazynowania i innych technologii dekarbonizacji, zgodnie z przepisami Unii.

⁽¹²⁾ Dyrektywa Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (Dz.U. L 206 z 22.7.1992, s. 7).

⁽¹³⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/147/WE z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa (Dz.U. L 20 z 26.1.2010, s. 7).

UŁATWIANIE ZAWIERANIA UMÓW ZAKUPU ENERGII ELEKTRYCZNEJ

33. Państwa członkowskie powinny szybko usunąć wszelkie nieuzasadnione bariery administracyjne lub rynkowe dla umów zakupu energii odnawialnej zawieranych przez przedsiębiorstwa, w szczególności w celu przyspieszenia upowszechniania umów zakupu energii odnawialnej wśród małych i średnich przedsiębiorstw.
34. Państwa członkowskie powinny opracować, zaplanować i wdrożyć systemy wsparcia – oraz gwarancje pochodzenia – w taki sposób, aby były one zgodne z umowami zakupu energii odnawialnej przez przedsiębiorstwa, uzupełniały je i umożliwiały ich stosowanie.
35. Wdrażając niniejsze zalecenia, państwa członkowskie powinny korzystać z praktyk opisanych w rozdziale II wytycznych zawartych w załączniku do niniejszego zalecenia.

MONITOROWANIE, SPRAWOZDAWCZOŚĆ I PRZEGLĄD

36. Państwa członkowskie powinny ustanowić punkt kontaktowy, którego zadaniem będzie regularne monitorowanie głównych wąskich gardeł w procesie przyznawania zezwoleń oraz rozwiązywanie problemów napotykanym przez wykonawców projektów dotyczących energii odnawialnej.
37. Co dwa lata, począwszy od marca 2023 r., państwa członkowskie powinny przekazywać Komisji, w ramach zintegrowanych krajowych sprawozdań z postępów w dziedzinie energii i klimatu, które mają być składane zgodnie z art. 17 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1999 ⁽¹⁴⁾, wszystkie dostępne szczegółowe informacje na temat stanu wdrożenia niniejszego zalecenia.
38. Komisja dokona przeglądu wdrożenia niniejszego zalecenia po upływie dwóch lat od jego przyjęcia i oceni, czy konieczne są dalsze działania, biorąc pod uwagę informacje przedłożone przez państwa członkowskie.

Sporządzono w Brukseli dnia 18 maja 2022 r.

W imieniu Komisji
Kadri SIMSON
Członek Komisji

⁽¹⁴⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1999 z dnia 11 grudnia 2018 r. w sprawie zarządzania unią energetyczną i działaniami w dziedzinie klimatu, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 663/2009 i (WE) nr 715/2009, dyrektyw Parlamentu Europejskiego i Rady 94/22/WE, 98/70/WE, 2009/31/WE, 2009/73/WE, 2010/31/UE, 2012/27/UE i 2013/30/UE, dyrektyw Rady 2009/119/WE i (EU) 2015/652 oraz uchylecia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 525/2013 (Dz.U. L 328 z 21.12.2018, s. 1).